

SUSAN LEE

Přeložila Markéta Forejtová

Záměna

COO
BOO

Záměna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Susan Lee

Záměna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SUSAN LEE

Záměna

COO
BOO

Přeložila Markéta Forejtová
The Name Drop
Copyright © 2022 by Susan Lee
All rights reserved.
Translation © Markéta Forejtová, 2024
Cover © 2023 by Harlequin Enterprises UL3

ISBN tištěné verze 978-80-7661-913-5
ISBN e-knihy 978-80-7661-930-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7661-940-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-941-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Přeložila Markéta Forejtová

*Pro všechny, kterým někdo někdy řekl, že to nedokážou.
I když si to možná řekli oni sami. Znáám to.
Ale věřím vám.
Jste krásní. A teď běžte.*

– KNJ

Pokračuj

Jessica

„Tati, jsem v pohodě. Nepotřebuju, abys se mnou šel dovnitř. Když necháš auto na zákazu zastavení, dostaneš pokutu,“ řeknu. Doufám, že to bude stačit na to, aby mě nechal jít. Někdy jsou peníze jediným jazykem, kterému můj táta skrbílik rozumí.

Na malou chvílku zavře oči a zvažuje možnosti: může svou jedinou dceru doprovodit na letiště a ujistit se, že na svůj první sólo výlet vykročí pravou nohou. Ale to taky bude riskovat pokutu a odtažení auta. Mám pocit, že mu vidím do hlavy, když dumá nad tím, jakou část svých měsíčních úspor by musel obětovat.

Chytne mě za ruku a jemně ji stiskne. „Jessico, ještě není pozdě si své letní plány rozmyslet,“ vysloví už asi po stopadesáté.

„Tati, prosím, nemusíme to řešit znovu. Víím, že nejsi nadšený, že jedu, ale už jsi s tím souhlasil. Musíme to probírat ještě jednou? V Haneulu už pracuješ přes deset let. Pokud jsi to přežil tak dlouho, přežiju zase já jednu letní stáž.“ Usměju se a doufám, že to zažene všechny jeho obavy.

Vypadá, jako by se chtěl hádat dál, naštěstí do toho ale vstoupí máma a obejmě mě. „Nezapomeň poděkovat každému, kdo pracuje v letadle. A slušně pozdrav všechny, kteří pracují ve firmě. A usměj se na každého, koho uvidíš v metru a na zastávkách autobusů.“

„Jasně, mami... budu všem prokazovat úctu. Chápu, chápu. Vtloukalas mi to do hlavy jenom celý můj život. Zklamala jsem tě snad někdy?“ Uzel v mém břiše se s těmi slovy utáhne. *Když nepočítám výběr univerzity*, pomyslím si.

„Máme jen starost, Jessico. Ale taky jsme na tebe velmi, velmi hrdí.“ Okamžitě si všimnu slz v jejích očích a jsem odhodlaná. V žádném případě nebudu brečet.

Obrátím pozornost zpátky k tátovi. Záda má rovná jako pravítka a rty stisknuté do úzké čárky, takže neprozrazuje ani špetku emocí. Takle situace může dopadnout dvěma způsoby. Buď si to rozmyslí... znova... a odtáhne mě zpátky do auta a domů do Cerritos, kde brigádničím, abych si vydělala na školné. Což je bezpečné. Anebo mě nechá jí, abych mohla přijmout výzvu v podobě extrémně konkurenční stáže v New Yorku. Kterou čistě náhodou vypsala stejná společnost, pro kterou pracuje a, ach ano, nesnáší.

Táta svráští obočí. Polkne a já sleduju pohyb jeho ohryzku. Váhu jeho vnitřního konfliktu cítím ve vlastní hrudi. Zadržuju dech.

„Jessico, nerozhazuj peníze za zbytečnosti, jako je jídlo v restauracích a nakupování.“ Odmlčí se a odkašle si a pak pokračuje. „A hlavně se vyhni veškerým potížím. Nepřítahuj k sobě nežádoucí pozornost. Nikde nechod sama. A vždycky nakupuj toaletní papír jen, když je ve

slevě. Nebo ještě lépe, vezmi si nějaký z kanceláře domů, ale dej pozor, ať si toho nikdo nevšimne.“

Vydechnu úlevou. Strašně moc se snaží nechat mě jít a já to s radostí přijímám. A zásobovat se kancelářským toaletákem vlastně není tak špatná rada do života.

„Budu v pohodě, slibuju,“ odpovím.

„Ale především nedovol, aby tě ta stáž změnila,“ doplní. Nepodívá se mi přitom do očí.

Věc se má tak, že já si rozhodně přeju, aby mě tahle zkušenost změnila. Hodlám z ní vytrískat maximum. Otevřu pusou, abych přesně tohle řekla i tátovi, ale slova se mi zaseknou v hrdle za knedlíkem všech mých emocí.

Bude lepší, když mu to prostě ukážu.

„Budete na mě oba vážně hrdí,“ pronesu. „Mám vás ráda.“ Poslední slova ze sebe vytlačím násilím, ale už nedokážu ovládnout, jak se mi zlomí hlas – očekáváním, odhodláním... Strachem.

Rychle popadnu rukojeť svého kufru a otočím se ke vchodu letiště.

Neohlížej se, říkám si. Pokračuj.

A přesně to udělám.

Elijah

„Mami, jsem v pohodě. Nemusíš vystupovat z auta.“ Nakloním se do okýnka a povzbudivě se na mamku usměju. Ve zpětném zrcátku se očima setkám s naším rodinným řidičem tady ve Státech a on jemně pokývne hlavou. Pokud existuje něco, co moje máma nesnáší, je to drama. Ona je samotným ztělesněním etikety.

„Zlato, jsi si jistý, že nechceš, abych do New Yorku jela s tebou? Vždycky bych si z toho mohla udělat třeba, já nevím, nákupní výlet. Možná by mohla přiletět tvoje sestra a potkat se s námi? Můžeme se na nějaký čas ztratit v Metropolitaním muzeu, jít na nějaké nové představení a další den si dát brunch v Balthazarovi. Bylo by mi vážně líto, kdybys při své první návštěvě Balthazar minul. V New Yorku je toho tolik, co bych ti chtěla ukázat.“

Koukám na mámu, zatímco mi vytváří alternativní plán léta přímo před očima. Nebudu lhát, její návrhy zní mnohem líp než všechno, co mi připravil táta. Trávit osm hodin denně v proskleném vězení plném týpků z korporátu ve vymyšlené roli pro děcka z vedení zrovna není moje představa ideálních prázdnin.

Poslední měsíce jsem se neustále snažil se z toho vymluvit a táta už toho měl dost. Jestli přežiju tohle léto, možná mi po návratu do Koreje dá pokoj a přestane mi předhazovat všechny ostatní způsoby, kterými jsem ho stihl zklamat a zároveň zneuctít rodinné jméno.

„Mami, děda by byl zklamaný, kdybys zkrátila svou návštěvu u něj. Navíc tohle musím zvládnout sám. To snad ode mě s tátou očekáváte, ne? Neměl bych začít ukazovat, že dokážu být zodpovědný a zvládnu podobný hovadiny vyřešit sám?“

Hluboce si povzdychne. „Elijahu,“ varuje mě.

„Já vím, mami, měl bych si dávat pozor na jazyk. Pokusím se.“ Usměju se na ni a jí se okamžitě rozzáří oči.

„Běž a dělej nejlíp, jak umíš. Ale,“ zastaví se a podívá se do dálky na něco, co nedokážu rozeznat, na budoucnost, kterou si ani ona není jistá. „Bav se a... buď šťastný.“

Chci jí říct, že nevím, jak štěstí vypadá a co to znamená. Chci jí říct, jak ironické je, že v našem luxusním životě není místo na ten největší luxus – štěstí. Chci jí připomenout, kdo je můj otec, jako by jí snad všechno pořád nepřipomínalo, koho si vzala.

Místo toho nakloním hlavu ke straně a pronesu: „Neboj, mami, plánuju se hodně bavit.“

„Kdybys něco potřeboval, cokoli, prostě řekni komukoli ze zaměstnanců, kdo jsi. Postarají se o tebe,“ odpoví.

„Mami, dohodli jsme se, že tohle léto tam budu anonymně. Udělám, co si táta přeje, ale nechci, aby se mi všichni klaněli kvůli tomu, kdo jsem – kvůli tomu, kdo je on.“

Celý obličej se jí stáhne znepokojením.

„Budu v pohodě. Věř mi. Jsem průbojnější, než si myslíš,“ snažím se ji přesvědčit. Mrknu na ni a ona se zasměje. Bylo mi jasné, že ji to dostane.

„Miluju tě, synu,“ řekne mi.

Rozbuší se mi srdce. Je čas jít. Vyrážím do žraločíh vod tátovy společnosti bez záchranné sítě.

„Já tebe taky, mami,“ odpovím a můj vlastní hlas mi zní v hlavě tichounce, jako by prozrazoval můj stres, moje váhání... můj strach.

Rychle couvnu od okénka a dvakrát zaťukám na auto, aby řidič věděl, že odcházím. Hodím si batoh přes rameno a vykročím směrem k letišti. Jdu vstříc budoucnosti, kterou si vůbec nejsem jistý. Budoucnosti, o které si myslím, že ji vlastně ani nechci.

Pokračuj, říkám si.

A přesně to udělám.

1

Jessica

Jednoho teplého červnového odpoledne...

Trvá mi tři hluboké nádechy a výdechy, než se přesvědčím, že teď není ten pravý čas zemřít.

Proč jsem si vůbec myslela, že je dobrý nápad letět sama do New Yorku? Když jsem byla venku s rodiči, jediné, po čem jsem toužila, bylo dostat se pryč. Ale teď, vevnitř a sama? Potím se z toho stresu jako blázen.

„Jste v pořádku?“ Protivná paní za přepážkou aerolinek zjevně s mou potenciální, nevhodně načasovanou panickou atakou nechce mít nic společného. Ne, když se fronta táhne daleko za mě a všichni ti cestující netrpělivě čekají, až budou moct zaujmout moje místo.

Vzpomenu si, na co jsem se ptala strýčka Googla, a připomenu si, jak statisticky nepravděpodobná je havárie a požár konkrétního letadla během doby, kdy v něm budu sedět. Pak teprve odpovím – ještě jednou zhluboka vydechnu a přikývnu.

„Jméno,“ požádá mě paní – Julie z Tampy na Floridě, aspoň podle jmenovky.

„Jessica Li,“ odpovím. Podám jí svůj řidičák.

Julie z Tampy se podívá na můj průkaz a zpátky na mě. Obdivuju, jak dokáže pohybovat jen očima, a taky jak jimi dokáže vyjádřit opovržení.

„Jo, omlouvám se. Moje korejské jméno, to na mém průkazu, je Li Judžin.“ Polknu knedlík, který se mi usadil v krku. „Chtěla jsem si ho nechat oficiálně změnit, když mi bylo osmnáct, ale nějak jsem se k tomu ještě nedostala, víte co. Je to matoucí. Většinou jsem mnohem víc organizovaná. Vlastně až moc, takže to lidem okolo vadí. Ale oficiálně si změnit jméno je přece velká věc, ne? Každopádně letím do New Yorku... na stáž. Je to pro mě poprvé. Právě jsem odmaturovala. Na podzim nastupuju na komunitní vysokou. Je to pro mě teď finančně nejvýhodnější.“

Její panenky se znovu pohnou a zahledí se mi přímo do očí, načež je obrátí nahoru ke svému čelu, zakmitá řasami a mně je jasné, že uvnitř křičí, že je jí to naprosto ukradené.

Jasně. Rušné letiště, otrávená zaměstnankyně aerolinek. Tohle asi není nejlepší místo, kde rozjet svůj zvyk přehnaného sdílení informací. Donutím se k trapnému úsměvu.

„Jenom fakta, Jessico,“ říká mi vždycky máma, když se odkloním od tématu. „Zniš chytřeji, když sděluješ jenom fakta.“

Tohle je pro mě velký den a nehodlám si ho zkazit tím, že na letišti ztropím scénu. Poprvé letím sama. Poprvé budu bydlet bez rodičů. Ušetřila jsem si dost peněz z brigády, abych mohla doplnit příjem ze stáže a snad přežít jedno léto v New Yorku.

Pokud tohle zvládnou, zvládnou už všechno. Aspoň tak jsem to slyšela.

A navíc nebudu mít za zády svého přehnaně ochrani-
telského otce. Prospěje nám to oběma. Potřebuju dospět
a dělat vlastní rozhodnutí, dobrá i špatná. A on se potře-
buje naučit nechat mě jít, i když jsem jeho jediné dítě,
jeho malá holčička.

Rozhovor, který jsme vedli před pár minutami, se ne-
dal srovnat s tím, jak našťvaný táta byl, když jsem mu
oznámila, že pojedu na stáž do firmy, kde pracuje – spo-
lečnosti Haneul, která je zároveň druhou největší techno-
logickou společností v Koreji. Můj mrzutý, přepracovaný
a špatně placený otec pro ně dělá něco s financemi v jejich
pobočce v Los Angeles. Jen těžko byste hledali někoho,
kdo svou práci nenávidí víc než on.

Možná pro mě táta tohle nechtěl, ale nemyslím si,
že chápe, jak moc to chci já. Jak moc to potřebuju. Táta
pracuje s čísly, ale nechápe šílenou matematiku financování
amerického vysokoškolského vzdělání. Naše rodina
je moc chudá na to, aby si mohla dovolit zaplatit některou
ze škol, na které jsem se dostala. Zároveň jsme ale podle
systému, na papíře, příliš „bohatí“, než abych si mohla za-
žádat o finanční výpomoc. A těch pár stipendií, o která
jsem se mohla přihlásit, vyžadovalo doporučení, kontak-
ty... konexe. Lidi ze střední třídy, jako jsme my, žádné
konexe nemají. A tak jsem se ani nepřihlásila.

Je lepší, když si táta myslí, že jsem byla s přihláškami
příliš pomalá, že jsem se o finanční výpomoc přihlásila
moc pozdě, že jsem je dostatečně neohromila, aby mi sti-
pendium přiklepli. Jinak by vinil sám sebe a koumal by,

co jiného mohl dělat, abychom byli v jiné životní situaci. Takhle to prostě je. Bohatí dostanou všechny příležitosti a my ostatní si musíme poradit sami.

Tahle stáž je můj způsob, jak si poradit sama.

Haneul jsem si vybrala nejen proto, že je pro mě důležité pracovat pro korejskou společnost, ale taky je pravděpodobnější, že dostanu doporučení od některé významné korejské osobnosti. Pokud tedy dokážu vystoupit z řady a udělat na ně dojem. Ale chci to zkusit. Dostat se na tuhle stáž bylo zatraceně těžké. Říká se, že jim přišly tisíce přihlášek. Ale jsem hrdá, že můžu říct, že patřím mezi deset nových stážistů, kteří byli pro tento program vybráni. První krok je za mnou.

V duchu si zatančím na oslavu.

Rozhlédnu se kolem sebe po obrovském losangeleském letišti. Přemítám, kolik lidí tudy každý den proletí. Všichni cestující vypadají naprosto smíření s myšlenkou létání. To je dobré znamení. *Taky můžu být smířená*, lžu sama sobě.

Mou pozornost přitáhne kluk stojící o dvě přepážky vedle. Na první pohled mě zaujme šedá mikina a trenčkot, který má přehozený přes ni. Kdo nosí tolik vrstev v takovém vedru? Vzbuzuje to ve mně zvědavost. Na letišti rozhodně pořádně klimatizují a skoro si sama přeju, abych měla trenčkot. Samozřejmě ale žádný nevlastním. Ani neznám nikoho, kdo by trenčkot měl. A ten jeho vypadá *luxusně*. A to jsem si toho na vzdálenost tří metrů všimla i já, která o módě nevím zhoła nic.

Nedokážu se rozhodnout, jestli je ten kluk hezký, nebo ne, protože má spodní část obličeje skrytou pod černou

rouškou a kšiltovku staženou tak hluboko do čela, že nevidím jeho oči. Vyzařuje z něj ale krása. Vsadím se, že i krásně voní. Tak nějak tajemně. Právě dnešek je dnem, kdy si uvědomuju, že můj typ je zjevně „možná mezinárodní zloděj šperků“, protože tenhle kluk mě najednou hodně zajímá.

Bavilo by mě sedět v letadle vedle hezkého kluka, povídat si s ním a flirtovat, abych se rozptýlila a nemyslela tolik na svůj strach ze smrtelného volného pádu několika desítek kilometrů. Přemýšlím nad tím, kam asi tenhle kluk letí.

Mrskne svůj pas přes přepážku a mluví se zaměstnankyní aerolinek, aniž by vzlédl od svého telefonu.

Tak, a moje pohádka je fuč. Neslušné chování k lidem, co pracují ve službách, znamená pravděpodobně neslušné chování k matce a rozhodně neslušné chování ke mně, jeho vysněné fiktivní přítelkyni. A vzhledem k tomu, jaké jsem mu přiřadila zaměstnání, si myslím, že neslušné chování potenciálnímu zločinci na charakteru taky zrovna nepřidává.

„To je všechno,“ prohlásí Julie z Tamy a podá mi řidičský průkaz a palubní vstupenku.

Dívám se, jak hrubě hází moje zavazadlo na pás. Sbohem, zavazadlo. Uvidíme se v New Yorku. Přeju bezpečný let. Buď hodné na ostatní zavazadla. Mám pocit, že i kdyby se z roztomile záhadného kluka vyklubal důstojný mladý muž, nebude mít zájem o mě, zaříkávačku kufrů. Proč asi.

„Přednostní bezpečnostní kontrola je po pravé straně.“

Usměju se a přikývnu. Je hezké, že mi Julie řekla, které frontě dává přednost. Popadnu svoje doklady a pečlivě

je uložím do složky ve své nové kabelce značky Coach. Jedná se o můj nejvzácnější majetek. Nějakým zázrakem se mi podařilo ji sehnat ve výprodeji. Sice už byla zlevněná a prodavačka mi nabídla ještě patnáctiprocentní slevu navíc, protože na zadní straně je kůže lehce poškrábaná, ale i tak jsem za tu tašku utratila víc než za cokoli jiného ve svém životě. Na svou seriózní stáž jsem prostě potřebovala seriózní kabelku.

„To nemůže být správně,“ slyším frustrovaný hlas kluka v trenčkotu oponovat zaměstnanci aerolinek, když procházím kolem. Přes rameno mu visí draze vypadající batoh s velkým trojúhelníkovým logem a nápisem „Prada“. Přední kapsu má rozepnutou a já mám nutkání zaťukat mu na rameno a upozornit ho na to, než mu polovina věcí vypadne na zem.

Ale vypadá rozrušeně.

V ruce drží korejský pas. Pravděpodobně vůbec neleťme stejným letadlem. Projede mnou vlna úlevy. Už tak jsem dost nervózní. Nechci, aby naštvání cestující přinesli do letadla špatnou moju.

Fronta k bezpečnostní kontrole je překvapivě krátká a celý proces působí jako mnohem jednodušší, než když jsme s rodiči létali na letní dovolené. Julie vážně věděla, co říká, když mě nasměrovala zrovna sem. Už chápu, proč téhle frontě dává přednost.

Usměju se na příslušníka bezpečnostní agentury a podám mu palubní vstupenku a řidičák. Abych nezdržovala, rovnou se sehnou a začnu si rozvazovat tkaničky.

„Boty si můžete nechat. Věci nechte v tašce.“

Ze dřepu k němu zmateně vzhlédnu.

„Tady se nemusíte zouvat. Všechno si můžete nechat v příručním zavazadle. Jen ho položte do téhle přepravky na pás.“

„Mám s sebou průhledný sáček se všemi tekutinami,“ vysvětluju. „Ujistila jsem se, že všechny mají pod 100 mililitrů, a cokoli se tam nevejde, si koupím v nejbližší drogerii Duane Reade v New Yorku, protože je tam zřejmě mají na každém třetím rohu.“

Přehnané sdílení informací. Je to vsutku dar.

„Dobrý trénink na příště,“ oduší muž a mávne na mě, abych prošla dál.

Je mi trochu nepříjemné, že v bezpečnostní agentuře zjevně nedělají svou práci tak důkladně, jak by měli. Měla bych to nahlásit? Když něco vidíš, tak něco řekni. Ale ten pán na mě byl milý – proč bych ho za to měla kritizovat?

Ostatní lidé ve frontě přede mnou, většinou starší muži v oblecích, nevypadají nijak vyvedení z míry. Tenhle proces znají jako své boty. Zjevně v životě podnikají větší rizika než tohle.

A navíc, kdo bude poslouchat osmnáctiletou holku, která letadlem letěla třikrát v životě? Měla bych věřit lidem, co o tom všem něco ví, a následovat vzor starších a zkušenějších. Někdy mě samotnou překvapí, jak moc starosvětská a korejská vlastně v jádru jsem, i když jsem tu zemi od dětství nenavštívila.

Ke gatu se dostanu padesát čtyři minut před začátkem nástupu do letadla, a to ve mně vzbudí úzkost, protože to znamená, že jsem o šest minut pozadu za svým bojovým letištním plánem. Mezi ostatními stážisty nevyniknu, pokud budu chodit pozdě.

Bud' vždycky první, kdo přijde, a poslední, kdo odejde. Jako bych slyšela uklidňující hlas své mámy a její moudrá slova. Rychle je ale vytlačí zklamaný výraz v tátově obličejí. Nemusí říkat ani slovo a stejně vím, že jsem něco pokazila. Okamžitě se mi rozbuší srdce.

Musím chodit rychleji. Komunikovat jasněji a neztrácet čas vykecáváním se. A když si nebudu něčím jistá, musím stát rovně, zvednout bradu a sebejistě stisknout rty. *Fake it, till you make it.*

V maturitním ročníku jsem byla třetí nejlepší, vedla jsem studentskou radu a hrála závodně tenis. Udělala jsem všechno pro to, abych byla považována za vynikající studentku. A teď nastal pravý čas na to ukázat to i všem na téhle stáži.

Protože na tom, odkud pocházím, není vůbec nic zvláštního. Nic mě neodlišuje od děcek, která mají privilegia a příležitosti. Nemám žádné jméno ani peníze na bankovním účtu, které bych mohla rozhazovat, a dělat na ostatní dojem jako jiná děcka, co se dostanou na ty nejlepší školy. Tahle stáž je mojí jedinou šancí být o krok napřed, i když možná jen o malý krůček.

Jsem vyděšená, jasně. Ale taky stoprocentně schopná to zvládnout, připomenu si. A když všechno ostatní zklame, řeknu si to třeba ještě desetkrát za den. *Fake it, till you make it.*

Jednoho dne se dostanu v životě na místo, kde už se nebudu muset tolik přetvařovat a budu to zvládat.

Doufám, že cesta na to místo začíná právě letos v létě.

2

Elijah

„Můžete to zkontrolovat ještě jednou? Zkuste Li Judžin. Anebo Judžin Li.“

Možná jsem měl vzít mámu za slovo, když mi nabízela, že pojedete se mnou. Proč jsem si myslel, že tohle zvládnou sám?

Pokusím se napodobit mámin hlas místo tátova. Její tón umí být sladký a přesvědčivý, když chce. Tátův hlas bych za sladký neoznačil ani ve snu. Zní povýšeně, urážlivě a sakra děsivě.

Nemyslím si, že takový tón by mi teď pomohl.

Měl jsem místo toho zkusit „prosím“ a „děkuji“. Tahle slova působí jako ta nejvíc cizí, co jsem se v angličtině naučil. Ode mě je nikdo nečeká. V očích všech okolo jsem syn svého otce.

Aspoň v očích těch, kdo znají moji rodinu.

Pozoruju, jak se obočí zaměstnankyně aerolinek svažuje směrem ke středu jejího čela. Jako dva tencí červi, co si chtějí dát pusy. Ona tedy zjevně moji rodinu nezná.

„Říkal jste, že se jmenujete Elijah Ri... s R,“ vysloví to, jako by písmeno R znamenalo „Jdi do háje“.

Vždycky jsem si hrozně přál získat nějaký odstup od svého rodného jména. Dokonce jsem zašel tak daleko, že jsem v anglické podobě svého příjmení místo „Li“ používal „Ri“. A teď to bude pravděpodobně důvod, proč mě odvedou v poutech za krádež identity nebo něco podobného.

„Ano, ehm, ale to je moje anglické jméno. A vy jste mi řekla, že nejsem na seznamu cestujících. Tady,“ sáhnu do otevřené kapsy batohu a vytáhnu svůj korejský pas. „Tohle je pas s mým korejským jménem. Ještě se podívám do e-mailu, jestli nemám potvrzení o koupi letenky nebo něco podobného. Omlouvám se, rezervaci měla na starosti asistentka mého otce, tak možná použila moje údaje z Koreje.“ Prolétnu e-mail a po zádech mi stéká kapka potu. Jsem příliš nervózní, než abych se podíval na odsuzující výraz ve tváři za přepážkou. Položím pas mezi nás a snažím se na mobilu najít e-mail s informacemi o letence.

Začínám si myslet, že zaměstnankyně aerolinek jménem Betty Sue má podezření, že se tady děje něco nekalého. Jen proto, že tu stojím v dlouhém černém trenčkotu. V červnu, v L. A., s černou kšiltovkou přes jednu půlku obličejě a černou rouškou přes druhou. Nabízím jí dva různé průkazy totožnosti se dvěma různými jmény... to nevypadá podezřele, nebo snad ano?

Do háje.

Kde je ten e-mail?

Měl jsem si ten let prostě zarezervovat sám. Ale můj táta si byl jako vždycky jistý, že všechno pokazím, takže mi to nechtěl dovolit. Kdyby mi uletělo letadlo, nejspíš by z toho měl Vánoce.

Je mi devatenáct let a nejsem schopný sám zvládnout

ani ty nejzákladnější věci. Nemám *dovoleno* dělat sám ani ty nejzákladnější věci. Máme lidi, které zaměstnáváme proto, aby pro nás dělali první poslední. Neutírám si sám ani vlastní zadek – na to máme špičkový bidet, který umí i foukat teplý vzduch.

Nechtějte po mně, abych vysvětloval, jak moc mě to vytáčí.

Takže tu stojím a moje budoucnost je v rukou zaměstnankyně aerolinek a jejího posouzení, jestli mých více-ro identit zní dostatečně důvěryhodně. Její rozmar určí, jestli se dostanu do letadla do New Yorku a strávím léto unavený k smrti v programu manažerské praxe v tátově společnosti.

Kouknu se do peněženky a vytáhnu svou VVIP kartu. V Koreji funguje jako vstupenka úplně kamkoli. Zase ji ale vrátím na místo. Mám takový pocit, že by tady nic nezmohla. Ve skutečnosti by ji možná ještě víc rozčílila.

Možná je tohle všechno nějaké znamení. Možná se na mě mí předci usmívají a za zády mého otce se můžou potřhat smíchy.

Abych byl upřímný, vlastně ani sám nevím, jestli chci, aby mě pustila, nebo ne. Promrhat celé léto prací pro partu mizerných manažerů v korporátu Haneul neodpovídá mému představě ideálně stráveného času. Ale aspoň nikdo nebude vědět, že jsem syn generálního ředitele a dědic firemního trůnu. Nedokázal bych vystát, jak se mi klaní, zatímco se za mými zády baví o tom, jak jsem neschopný. To mi táta ostatně říká přímo z očí do očí. Naštěstí mi máma a sestra pomohly ho přesvědčit, abych mohl pracovat v kanceláři v New Yorku a ne

přímo v hlavním sídle společnosti v Soulu, kde by mi celou dobu stál za zadkem.

„Vaše palubní vstupenka,“ řekne Betty Sue a podrží mi před nosem lístek vložený do mého pasu.

Sedadlo 34B. Většinu letů jsem absolvoval v tátově soukromém tryskáči. Komerčních letů jsem zažil jen pár, a když už, tak to bylo v první třídě, kde má každá řada jen jedno sedadlo. „To nemůže být správně,“ vyhrknu. „Mají vůbec letadla tolik sedaček?“

Ve chvíli, kdy zahlédnu její výraz, se mi chce přetáhnout si trenčkot přes hlavu. Obrátí oči v sloup, odfrkne si a ušklíbne se, jako by tu snad něco smrdělo. Další situace, ve které vypadám jako privilegovaný kretén a vůbec si to neuvědomuju. Většinou se mi daří si takových situací všimnout a vyslovit přesný opak toho, co si právě myslím.

A proto chci tuhle letní stáž v New Yorku zvládnout sám. Potřebuju si vyzkoušet život, který nebude jako v bavlne, jako v Koreji. Nesnáším, že jsem tak privilegovaný, že mi chybí základní pochopení pro to, jak se lidé chovají v naprosto běžných situacích. Někdy si připadám jako z jiné planety. A ačkoli každý jeden člověk v Koreji zná rodinu Liových ze společnosti Haneul – patříme mezi čebol, nejbohatší rodiny s nejlepšími kontakty –, pochybuju, že tohle kohokoli v Americe zajímá a že by o tom vůbec někdo věděl.

„Bezpečnostní kontrola je po levé straně.“

Přikývnu a usměju se, i když jsem si jistý, že to přes roušku není poznat. No, jak vždycky říká táta: „Pokud pro tebe nebudou důležité později, nejsou pro tebe důležité ani teď.“

Teda, když o tom tak přemýšlím, je tohle motto vlastně mnohem hnusnější, než jsem si uvědomoval. Pokud si nedám pozor, takové myšlenky mi zůstanou a nakonec se proměním v mladší verzi ředitele Li Čonghiona.

Nedokážu zastavit třas, který mnou projede, když si to uvědomím. Děsí mě, že něco takového by se mohlo stát skutečností.

Vrátím pas do batohu a vyrazím k bezpečnostní kontrole.

Fronta se kroutí tam a zpátky tak daleko, kam jen dohlédnu. Nemyslím si, že jsem kdy na letišti viděl tolik lidí. Kam všichni letí v ten samý čas?

Konečně se dostanu na řadu a podám svůj lístek zamračené pracovníci za přepážkou.

„Sundejte si roušku,“ pronese suše.

Stáhnou si roušku a zkusím na ni další ze svých „koukejte, jsem úplně stejný jako všichni ostatní“ úsměvů.

Sotva se na mě podívá, než sklopí oči zpátky k mému pasu, přikývne a nasměruje mě k další dlouhatánské frontě nedočkavých lidí. Nejsm si jistý, proč si všichni zouvají boty, svlékají bundy a všechny svoje věci umísťují do šedých přepravek. Ale zkrátka je napodobuju.

Najednou mi dojde, že tohle by mohl být tátův způsob, jak mě potrestat za mou nepřilíš nadšenou reakci, když mi nabídl tuhle práci. Bylo by mu docela podobné naplánovat, abych let absolvoval jako docela průměrný člověk, místo varianty pro korejský čebol, zahraničního prince nebo hvězdu k-popu.

No dobře, nemám s tím problém. Nikam nespěchám. Prostě počkám ve frontě stejně jako všichni ostatní.

Vlastně si docela užívám, že se mnou lidi jednají jako se všemi ostatními, a ne jako s někým speciálním. Vrazím si do uší sluchátka, na plné pecky si pustím svůj playlist s názvem „SEDMNÁCT“ a čekám ve frontě, abych mohl projít skrz bezpečnostní rám.

Letadlo přece neodletí beze mě, že ne?

Dobíhám na gate, teče ze mě pot a lapám po dechu. Když jsem si po průchodu rámem obouval své jordany, zaznělo letištním rozhlasem první oznámení o nástupu do mého letadla. Ve chvíli, kdy vyvolávali poslední cestující, jsem byl stále o dvacet gatů dál. Rozběhl jsem se.

Za to, že mě navlékl do černého trenčkotu uprostřed losangeleského léta, svého stylistu zabiju.

Podám svou palubní vstupenku letušce, která ji načte a žene mě dolů po rampě. Do letadla nastoupím ve chvíli, kdy za mnou zavírají dveře.

Procházím úzkou uličkou a vidím nešťastné obličejy skoro všech pasažérů v celém letadle. Oči mi ulpí na dívce s dlouhými černými vlasy v rozcuchaném drdolu a trochu nakřivo střiženou ofínou, která sedí ve čtvrté řadě. Všimnu si jejích rozšířených očí a úsměvu, který směřuje z okénka. Nemohla by se sem hodit méně. Pochybuju, že se kdokoli další na palubě tohohle letadla usmívá.

Co člověka přiměje být tak šťastný?

Po prvních pár řadách se ulička ještě zúží a obličejy jsou ještě nešťastnější. Skoro se zastavím, protože nechápu, co vidím.

Jak může být tolik lidí namačkaných do tak malého prostoru jako sardinky? Let trvá přes pět hodin. Lidi všech

velikostí, matky s plačícími dětmi, lidi ovívající se letadlovými brožurami, a v dohledu není ani jedna sklenka šampaňského nebo polštář.

Konečně se dostávám do zadní části letadla a k sedadlu 34B. Jediné volné místo v celém letadle se nachází mezi mužem, který vypadá, jako by trénoval na olympiádu ve vzpírání, a velmi vysokým klukem asijského původu, co může být stejně starý jako já. Jednu nohu má nacpanou proti sedadlu před sebou, druhou nataženou do uličky.

Ukážu na prázdné sedadlo vedle něj. „Ehm, to je moje místo,“ řeknu.

Zamračí se, ale rozepne si pás a stoupne si, aby mě pustil. Chvilí přemýšlím, jestli je to vůbec možné a jestli bych se kolem něj měl protáhnout čelem, nebo zády k němu. Vyberu si druhou možnost. Radši bych se o něj otřel zadkem, než abych omylem políbil úplně cizího člověka.

Procpu se skrz a svalím se na sedačku, koleny nakopnu tu před sebou. „Pardon,“ omluvím se zadní straně hlavy. Nacpu batoh pod sedadlo k nohám a přitisknu si lokty k tělu, protože cestující na obou stranách už si opřeli paže o opěrky. Šíleně se potím a ze všeho nejvíc bych si přál sundat si kabát. Ale to je zhora nemožné, nedokážu se pohnout ani o píd.

Fajn, tati, vyhráváš. Něco jsem se naučil.

Zmáčknu tlačítko, abych si sklopil sedadlo, ale uvědomím si, že za námi je stěna. Skvělé. Věděl jsem, že můj táta je tyran, ale tohle je ještě krutější, než jsem si kdy dokázal představit.

Tohle bude vážně dlouhý let. Ale určitě dokážu nějak přežít pět hodin nacpaný na sedačce, která se nedá

sklopit, s chemickým zápachem z toalet, který se line po celém letadle.

Aspoň neletím domů do Koreje a nečeká mě léto pod tátovým dozorem. Pokud je tohle to nejhorší, co mě potká, budu v pohodě. Jsem odolnější, než si myslí.

Kdybych ovšem věděl, o kolik horší tohle léto ještě bude, nikdy bych do toho letadla nenastoupil.

3

Jessica

Nikdy dřív jsem první třídou neletěla, a je to obrovský rozdíl. Před sedadlem mám tolik místa, že si můžu přikrýt nohy dekou a odpočívat. Nechci letušku otravovat, ale protože se pořád dokola vrací s otázkou, jestli si nedám něco k pití, vyzkouším všechny druhy džusů, které na palubě mají: pomerančový, jablečný, brusinkovo-jablečný a grapefruitový. Takže se rozhodně hodí, že v první třídě mají vlastní záchod, kde člověk většinou nemusí čekat ve frontě.

Na nic z toho bych si ale neměla zvykat.

Nejsem si jistá, co tátu přimělo takhle rozhazovat peníze. Nepatříme mezi lidi, co by létali první třídou. Rozhodně patříme do economy s nevratnými letenkami a všemi možnými omezeními, která existují. Možná ale táta cítí vinu kvůli tomu, že se té stáží tolik vzpíral. Možná mi tímhle způsobem chce říct, že je na mě hrdý. Spolknu knedlík, který se mi udělal v krku.

V e-mailu od Miry Im, koordinátorky stáží ve společnosti Haneul, stálo, že na letiště přijede auto, které všechny stážisty odveze na místo, kde se ubytujeme. Po přistání

si dohledám lety všech ostatních stážistů a spočítám si, že nejspíš budu muset zhruba dvě hodiny čekat, než se ze svých měst dostaví zbytek skupiny. Mohla bych objevovat všechna tajemství a zvuky mezinárodního letiště Newark, ale jsem na to moc vyčerpaná a nechci se tu ztratit. A tak se rozhodnu najít řidiče a počkat s ním.

Zatímco sjíždím dolů po eskalátoru do příletové haly, hledám člověka s cedulí „společnost Haneul“, jak stálo v instrukcích. Rozhodně ale nečekám, že ve skupině mužů oblečených v černé mezi mnoha různými cedulemi zahlédnu obrazovku tabletu s nápisem „Li Judžin“.

Zarazím se a zavrtím hlavou. Ano, tak se jmenuju. Ale přece neposlali řidiče jen pro mě. Proč bych měla zrovna já svého řidiče?

Ale na koho jiného by tu čekal? Ukazuje moje jméno. Široce se usměju. Společnost Haneul pro své stážisty zjevně dělá první poslední. Skvělé! Táta si na svého zaměstnavatele vždycky stěžoval. Prý nikdy nedocení jeho tvrdou práci, ale ani nikoho jiného. Ale možná je táta prostě mrzout a přehání. Mám pocit, že se ke mně chovají jako ke královně. A pokud se takhle chovají ke stážistům, zjevně půjde o dobrou společnost, pokud jde o vyšší pracovní pozice.

„Dobrý den,“ vyhrknu a snažím se nasadit sebevědomý úsměv. „To jsem já,“ ukážu na tablet. „Li Judžin.“ Chcete vidět průkaz totožnosti? Moje americké jméno je Jessica Li, ale na všech dokladech mám pořád Li Judžin, svoje korejské jméno, takže určitě potvrdí, že máte vyvednout mě. Taky mám adresu ubytování, pokud ji chcete vidět. Ale pravděpodobně víte, kam jedeme. Aspoň

doufám. Jsem v New Yorku poprvé a asi bych vám s navigováním moc nepomohla. Ale můžu vám tu adresu zadat do Google map, jestli chcete pomoci s navigací.“

Pohledný řidič na mě stále upírá prázdný pohled. Myslím, že jsem ho omráčila. Nebylo by to poprvé. Přikývne a natáhne se pro mou kabelku od Coach.

„Ehm, to si zvládnou vzít sama,“ řeknu a tisknu si kabelku k sobě. „Já, ehm, měla jsem ještě odbavené zavazadlo.“

„Výdej zavazadel je tímhle směrem,“ odtuší odměřeně. Doufám, že jsem nezranila jeho city. Je od něj velmi milé, že mi chce vzít všechny věci, ale v téhle tašce mám to úplně nejdůležitější, jako peněženku, mobil a všechny potřebné dokumenty. Nejbezpečnější bude, když si je nechám u sebe.

Svižně se vydá k pásům, jako by s každým krokem nabíral na rychlosti. Na svých krátkých nohách mám problém mu stačit. Soustředím se, abych ho dohnala...

... a vrazím přímo do lidské zdi.

„Uf, omlouvám se,“ říkám, zatímco jako ve zpomaleném záběru sleduju, jak veškerý obsah mé kabelky letí k zemi. Paží mi projede ukrutná bolest. Au, tohle se rozhodně neobejde bez modřiny.

Kleknu si a začnu sbírat všechno, co mi přijde pod ruku. Snažím se nepřemýšlet o tom, kolik nohou, které možná právě vyšly z veřejných záchodů, po téhle podlaže prošlo.

Nejhorší noční můra je, když celý svět vidí, co jste se rozhodli vzít s sebou na cesty. Teda, asi si dokážu představit i horší životní situace, ale v tuhle chvíli mě zrovna nic děsivějšího nenapadá.